

دوچرخه سواری، لاکچری بازنده!

رکاب در پیست ناکامی

دست خالی از یک رویداد مهم آسیایی به خانه بازگشت تا سریال ناکامی ها برای دوچرخه سواری با این تراژدی آغاز شود.

دبل ناکامی در جاکارتا

چند ماه بعد از ناکامی مطلق بازی های آسیایی، ناکامی بزرگ دوم از راه رسید. در دوچرخه سواری ایران پس از بازی های آسیایی دومین شکست بزرگ خود را این بار در مسابقات پیست قهرمانی آسیا در جاکارتا تجربه کرد.

مسابقات دوچرخه سواری پیست قهرمانی آسیا ۲۰۱۹ در رده بزرگسالان به پایان رسید و در یک اتفاق ناباورانه ایران از کسب حتی یک مدال در این مسابقات بازماند؛ اتفاقی که در ۱۹ سال اخیر بی سابقه بوده است. پس از ناکامی دوچرخه سواری در بازی های آسیایی ۲۰۱۸ که موفق به کسب حتی یک مدال نشد، دوچرخه سواری در فاصله زمانی حدود چهار ماه پس از بازی های آسیایی شکست بزرگ دیگری را دوباره در جاکارتای اندونزی متحمل شد و در قهرمانی آسیا هم نتوانست حرفی برای گفتن داشته باشد.

در این مسابقات ایران علاوه بر اینکه در ماده های المپیک به مدال نرسید، حتی در ماده های غیر المپیک هم نتوانست روی سکو جایی داشته باشد تا وخامت اوضاع بیشتر از قبل خودش را نشان دهد.

هت تریک شکست کامل شد

کمتر از یک سال بعد از این دوناکامی، شکست سوم از راه رسید تا هت تریک ناکامی های دوچرخه سواری کامل شود. مسابقات دوچرخه سواری پیست قهرمانی آسیا در کره جنوبی به پایان رسید و برای دوچرخه سواری ایران یک ناکامی دیگر رقم خورد. این رقابت ها سومین رقابت متوالی (بازی های آسیایی ۲۰۱۸، قهرمانی آسیا ۲۰۱۹ و قهرمانی آسیا ۲۰۲۰) بود که رکابزنان ایران ناکام و بدون مدال ماندند و شرایط به گونه ای شده که ایران که روزی از مدعیان اصلی مدال در آسیا بود، اکنون هم رده کشورهایی چون کامبوج، ماکائو، فیلیپین و ترکمنستان قرار می گیرد که نمی توانند حتی یک برنز کسب کنند.

در این رقابت ها آنچه بیش از همه به چشم آمد ناکامی ستاره های کهنه کار و باتجربه دوچرخه سواری ایران بود. محمد دانشور قهرمان سابق آسیا در تداوم نتایج ضعیف خود در این مسابقات هم به جایی نرسید. گنج خانلو و رجبلو نیز دستاوردی نداشتند.

در بخش جوانان هم برخلاف همیشه هیچ دستاوردی نداشتیم تا مشخص شود ناکامی به رده های پایه هم رسیده. در سال های گذشته، ایران همیشه بر روی مدال آوری بخش جوانان هم حساب می کرد و اتفاقاً مدال هایی که جوانان می گرفتند از اهمیت خاصی برخوردار بود چرا که نشان می داد در زمینه پشتوانه سازی چقدر موفق عمل شده اما جوانان هم نتوانستند انتظارات را برآورده کنند و دست آنها هم از مدال کوتاه ماند تا یک ناکامی تمام عیار را تجربه کنیم.

بدان معناست که خزان این رشته جذاب از راه رسیده و دیگر باید با خاطرات شیرین گذشته سر کنیم.

شاید بتوان گفت که دوچرخه سواری ایران یکی بدترین دوران خود را پشت سر می گذارد؛ دورانی که با از دست رفتن مدال های مختلف همراه بوده است. گل سرسید هر تورنمنتی در دنیای ورزش، اول المپیک، سپس مسابقات قهرمانی جهان و پس از آن نیز بازی های آسیایی و قهرمانی آسیا است که برای هر کشوری ارزش بسیار زیادی دارد. دوچرخه سواری ایران در سال های اخیر، عملکرد بسیار تاریک و نومیدکننده ای در رقابت های بین المللی داشته و حتی از کسب یک مدال نیز عاجز بوده تا سقوط آزاد دوچرخه سواری را به عینه شاهد باشیم.

فاجعه جاکارتا؛ صفر از ۵!

آغاز سریال ناکامی های اخیر دوچرخه سواری و البته نقطه اوج آن را باید در بازی های آسیایی جاکارتا ۲۰۱۸ دانست. دوچرخه سواری ایران در بازی های آسیایی ۲۰۱۸ عملکرد به غایت ضعیفی را از خود به نمایش گذاشت و در حالی که رئیس فدراسیون قول پنج مدال را داده بود اما رکابزنان حتی نتوانستند یک مدال برای کاروان ایران بگیرند.

تیم ملی دوچرخه سواری ایران با ۱۴ رکابزن در سه رشته کوهستان، پیست و جاده راهی بازی های آسیایی ۲۰۱۸ شد. تعداد چهره های سرشناس دوچرخه سواری ایران که در آسیا هم برای خود اسم و رسمی دارند در ترکیب تیم ملی کم نبود اما حضور بهترین های ایران هم نتوانست کمکی کند و دوچرخه سواری با دستانی کاملاً خالی به ایران بازگشت تا شاهد ضعیف ترین عملکرد رکابزنان باشیم.

عجیب اینکه خسرو قمری رئیس فدراسیون دوچرخه سواری پیش از آغاز بازی های آسیایی قول ۵ مدال را داده بود و این وعده را به مسئولین وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک داده بود که با ۵ مدال رنگارنگ از جاکارتا باز می گردد اما حتی در صدی هم از این وعده بزرگ عملی نشد و دوچرخه سواری با ناکامی مطلق بدون کسب مدال به ایران بازگشت. این در حالی است که دوچرخه سواری ایران چهار سال پیش در بازی های آسیایی دوره قبل در اینچئون ۳ مدال طلا، نقره و برنز گرفته بود.

دوچرخه سواری ایران به طور سنتی در بخش جاده همیشه مدعی و مدال آور بوده اما در جاکارتا علی رغم استفاده از ستاره های کهنه کار و باتجربه ناکام بود. در بخش پیست نیز امیدوار به تکرار طلا یا دست کم یک مدال از سوی ستاره ای به نام محمد دانشور بود که محقق نشد. در بخش کوهستان ایران نسبت به پیست و جاده نتیجه بهتری گرفت و تا یک قدمی مدال پیش رفت اما بدشانسی و پاره شدن زنجیر چرخ فرانک پرتوآذر ستاره دوچرخه سواری زنان سبب شد تا پرتوآذر در حالی که نفر نخست مسابقه بود از کسب مدال بازماند و با چشمانی اشکبار به رتبه چهارم قناعت کند. این کارنامه ضعیف و نومیدکننده در بازی های آسیایی نقطه عطف ناکامی های رشته ای بود که برای نخستین بار

سعید آقایی

Saeed Aghaee

دوچرخه سواری ایران قدمتی به درازای تاریخ ورزش ایران دارد. رشته ای که از دیرباز تا به امروز جایگاه ویژه ای در سپهر ورزش داشته و ستارگان ریز و درشتی را معرفی کرده. دوچرخه سواری تا بدانجا در ورزش ایران ارج و قرب داشته که نام ابتدایی یکی از مهم ترین باشگاه های ایران و آسیا از دوچرخه سواری وام گرفته شده است. کلوپ دوچرخه سواران که در سال ۱۳۲۴ تأسیس شد تا هسته اولیه تاج و استقلال شکل بگیرد. تیمی که حالا یکی از قدیمی ترین و معتبرترین باشگاه های ایران و آسیا محسوب می شود.

دوچرخه سواری به اندازه ای در ورزش و جامعه ایرانی اهمیت دارد که حتی به پرده سینما نیز راه یافته. فیلم نوستالژیک و جذاب «خط پایان» که در سال ۶۴ حول محور دوچرخه سواری ساخته شده و در آن زنده یاد عطا بهمنش با آن صدای مخملی در نقش اصلی خود یعنی گزارشگر مسابقه دوچرخه سواری ایفای نقش کرده است.

اعتبار دوچرخه سواری به اندازه ای در ورزش ایران بالاست که یکی از مهم ترین تورنمنت های بین المللی ورزشی تاریخ ایران در این رشته برگزار می شود. تور آذربایجان که در تقویم جهانی نیز ثبت شده و قدمت چند ۱۰ ساله دارد.

رشته ای با این جایگاه و با این اهمیت، در بدنه ورزش ایران همیشه از جایگاه ویژه ای برخوردار بوده، همیشه یک رشته مدال آور بوده که در طول تاریخ تقریباً از هیچ تورنمنتی دست خالی بازنگشته است. رشته ای که قدمت مدال آوری در آن به سال های قبل از انقلاب می رسد که در تورنمنت های بین المللی از قهرمانی آسیا گرفته تا بازی های آسیایی سهم خود را در سبد مدال های ایران محفوظ نگه داشته و افتخار آفرینی کرده است. همیشه عادت داشته ایم که برق چندین مدال آسیایی را در هر تورنمنتی روی سینه رکابزنان ایرانی ببینیم. رشته ای که اگرچه در سطح جهانی و در بین مدعیان بزرگ این رشته هیچ گاه فرصتی برای عرض اندام نداشته اما در سطح آسیا یک مدعی خاص محسوب می شود. رشته ای که با توجه به تعدد قابل توجه ماده های آن ایران در بخشی از آن همیشه صاحب سبک و صاحب مدال بوده.

با این وجود دوچرخه سواری ایران در دو سال اخیر افت وحشتناکی را تجربه کرده که می توان آن را یک سقوط آزاد دانست. رشته ای که برخلاف گذشته در هر تورنمنتی پا گذاشته، دست خالی و با سری افکنده بازگشته تا ثابت شود از روزهای طلایی و درخشان گذشته تا چه اندازه فاصله گرفته ایم. هت تریک ناکامی و دست های خالی رکابزنان در سه تورنمنت متوالی از بازی های آسیایی گرفته تا قهرمانی آسیا،